

4x Zij beleven het op grote hoogte

Liefde IN DE lucht

Werken, samen met je partner. Dat klinkt best bijzonder, maar voor deze stellen is het heel normaal. Zij houden van elkaar en werken – hoog in de lucht – samen.

PRODUCTIE & TEKST: RENÉE BROUWER | BEELD: MARK UYL

‘Een handstand op zijn knie kan nog prima’

Mayka Heessels (1954) en Paulo Duijker (1952) zijn de oprichters van het gezellige familiecircus Zanzara. Samen met hun gepassioneerde team, onder wie hun dochter Jansje, zorgen ze bij elke voorstelling voor een geweldig spektakel vol acrobatiek, livemuziek en theater.

Mayka: “Onze dochter Jansje (1992) was een jaar of 7 toen Paulo en ik ons eigen circus begonnen, Circus Zanzara. We waren toen al zo’n zeventien jaar samen en hadden allebei bij verschillende circussen gewerkt. Ik begon als poppenspeler, later ging ik *voltige* doen (turnoefeningen op een galopperend paard, red.) en uiteindelijk werd ik net als Paulo acrobaat. Een prachtige manier van optreden vond ik het. De sierlijke bewegingen, een verhaal vertellen door middel van je lichaam: alles sprak me aan. En ik was ook heel leergierig.”

Paulo: “Het was duidelijk dat Mayka er aanleg voor had toen ik haar ontmoette. Ik zat in die tijd nog op de circusschool en zij kwam mij een keer interviewen voor een regionale krant. We vonden elkaar direct leuk.”

Mayka: “En uiteindelijk kregen we dus iets met elkaar. Afspreken was echter niet altijd makkelijk. Paulo reisde veel met het circus en ik wist niet altijd waar hij was. Een mobiele telefoon of internet hadden we toen natuurlijk nog niet. Eigenlijk heb ik nu geen idee meer hoe we contact hielden, maar af en toe zochten we elkaar op en zo groeide onze liefde.”

Paulo: “Met onze dochter Jansje als kers op de taart.”

Mayka: “Inderdaad. En omdat we graag voor onszelf wilden beginnen, richtten we in 1996 Circus Zanzara op. We vestigden ons in het oosten van het land. Toen nog heel kleinschalig. Samen met een vriend, onze dochter en een aangewaaide ‘technopuber’ voor het licht en de muziek voerden we shows op in ons

zelfgebouwde circus. Wonen deden we in onze woonwagen, dat doen we nu nog steeds. Omdat ons budget beperkt was, besloten Paulo en ik samen acrobatenacts te doen. Van komische acrobatiek tot vrolijke acts met hond en paard, we bedachten de mooiste optredens waar we een hele theatershow omheen bouwden. Daarnaast traden we ook los van elkaar op: Paulo als mimeclown en ik met mijn poppen.”

Paulo: “Dat was echt een mooie tijd. En door de jaren heen werden we ook steeds groter.”

Mayka: “Nu hebben we een vast team van dertien man met wie we werken. En een eigen orkest. Dat geeft de shows net wat meer sjeu.”

Paulo: “Mayka en ik treden nog steeds op.

Hoewel we altijd acrobaten zullen blijven – dat verleer je nooit, acrobatiek zit in je spiergeheugen, richten we ons nu vooral op straattheater, animatie en *entre acts* (kleine optredens tussen de acts door, red.). Daarnaast geven we trainingen aan jong en oud. Ingewikkelde acrobatiek-optredens laat ik tegenwoordig liever aan Jansje over. Zij kreeg het met de paplepel ingegoten en kan het als de beste. Jansje is heel gedreven en wil elk optreden nog beter en spectaculairder doen. Zo was ik vroeger ook maar nu zie ik wel in dat dat niet altijd hoeft. De shows die wij geven zijn al hartstikke leuk. Ik merk daarom echt dat ik wat rustiger ben geworden. Mayka wil vaak nog van alles.”

Mayka: “Ja, een beetje spektakel kan toch wel?”

Paulo: “Zeker, maar tijdens het oefenen vindt Mayka het meestal eng. Dan wordt ze bijvoorbeeld omhoog gehesen en is het veel gillen en ‘niet te hoog!’ Waarom wil je het dan, denk ik op zo’n moment. Maar als Mayka eenmaal in de piste staat, gaat er een knop om. Dan treedt ze op zoals ze altijd doet en is er niks meer van haar angsten te merken.”

Mayka: “Maar daar zijn we ook artiesten voor. Kijk, aan de trapeze hang ik liever niet meer maar een handstand op Paulo’s knie kan nog prima. Zolang we er maar plezier in blijven houden!” ▶

Meer weten over Mayka’s en Paulo’s gezellige Circus Zanzara? Zanzara.nl/paulo-en-mayka

‘We vliegen dag en nacht en begrijpen elkaar als geen ander’

Karin Uijlenhoet-van de Giessen (1966) en Rik Uijlenhoet (1965) werken allebei bij Transavia. Zij als purser en hij als piloot (gezagvoerder). Toen ze elkaar ruim negentien jaar geleden aan boord ontmoetten, was het liefde op het eerste gezicht.

Karin: “Het was onze eerste vlucht samen, eind december 2002. De reis ging naar Kreta en toen we ons aan boord aan elkaar voorstelden, was er direct een sprankel.”

Rik: “Ik was toen nog copiloot en op het moment dat ik Karin een hand gaf, wist ik het meteen. Zij was het voor mij, het voelde zó vanzelfsprekend.”

Karin: “Nadat we waren opgestegen, ging Rik even naar de wc.”

Rik: “Ik hoefde helemaal niet, maar wilde Karin gewoon zien. Achterin het vliegtuig raakten we met elkaar aan de praat.”

Karin: “We hadden het over van alles en nog wat.”

Rik: “Dat ik bijvoorbeeld net vader was geworden en in scheiding lag.”

Karin: “Daar schrok ik wel een beetje van. Ik had zelf ook twee jonge kinderen en net een scheiding achter de rug, dus ik wist hoe vervelend dat kon zijn.”

Rik: “Het was fijn dat ik er heel makkelijk met Karin over kon praten. Alsof we elkaar al jaren kenden. Al onze collega’s hadden gezien dat Karin en ik op slag verliefd waren op elkaar, dus ze gunden ons even de tijd samen.”

Karin: “Na de vlucht wisselden we telefoonnummers uit. Vervolgens duurde het een paar maanden voordat Rik contact met me opnam.”

Rik: “Hoewel ik zwaar onder de indruk was van Karin, wilde ik eerst mijn scheiding rond hebben.”

Karin: “Wat ik kon begrijpen. Ik dacht toen: als het *meant to be* is, komt hij vanzelf wel

weer op mijn pad. En dat gebeurde ook.”

Rik: “Toen we elkaar opnieuw zagen, was het gelijk raak. Sindsdien zijn we samen, nu ruim negentien jaar.”

Karin: “Na vier maanden gingen we samenwonen. En in 2012 trouwden we met elkaar.”

Rik: “Dat was op Ibiza, een prachtige dag.”

Karin: “We houden allebei enorm van ons werk. Dat we nooit weten waar we over een maand naartoe vliegen, is voor ons de charme van het vak. En doordat we allebei in de luchtvaart werken, dag en nacht vliegen, begrijpen we elkaar als geen ander. Als Rik mij bijvoorbeeld belt dat hij erge vertraging heeft, weet ik hoe dat is.”

Rik: “We hoeven elkaar weinig uit te leggen.

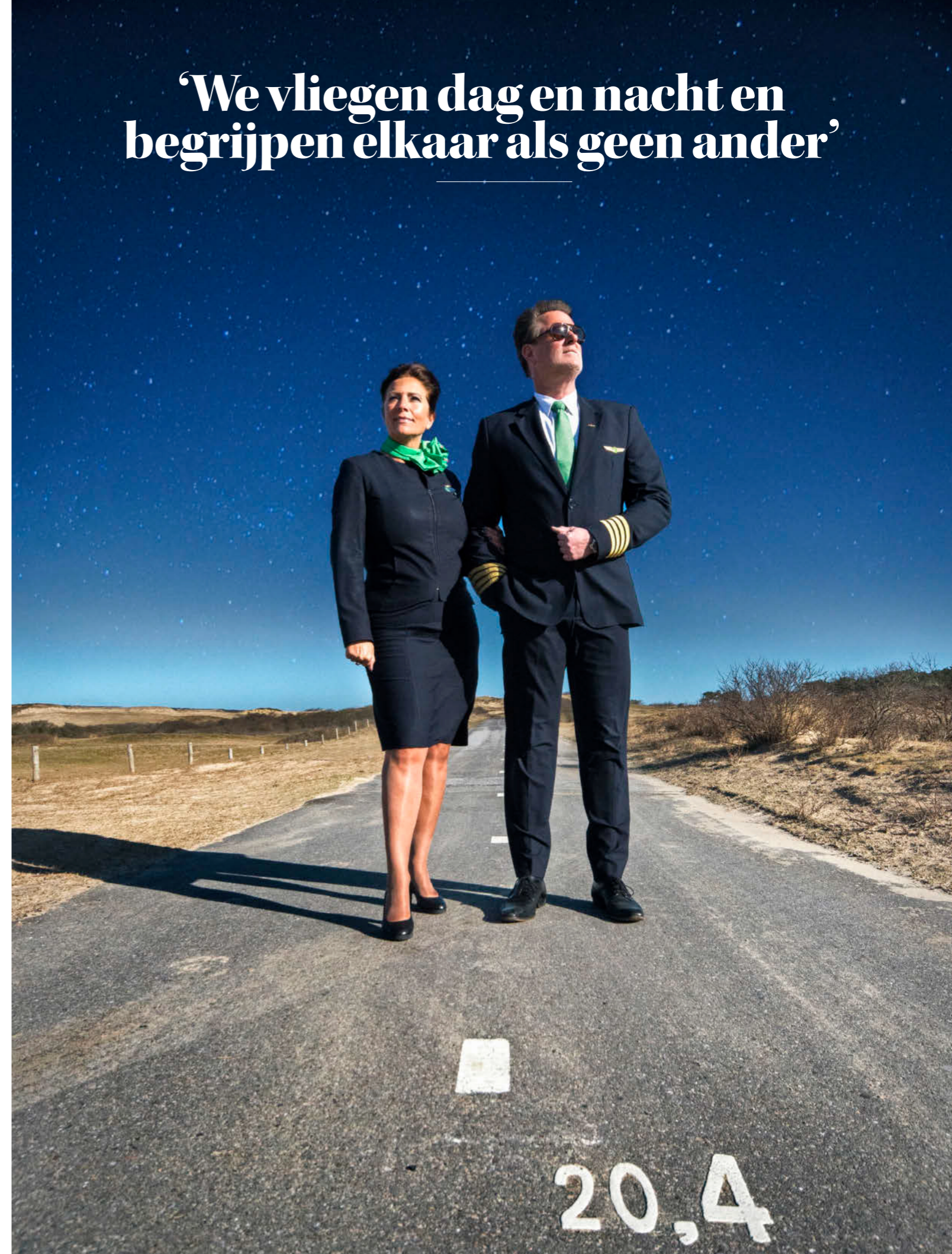
Ik denk dat dat met een partner in een andere branche soms wel anders kan zijn.”

Karin: “Bang dat er tijdens het werk iets gebeurt zijn we niet. Dat heeft denk ik ook geen zin als je in de luchtvaart werkt. Een ongeluk kan overal gebeuren. En bovendien: vliegen is de veiligste manier van reizen.”

Rik: “Samen werken we af en toe op dezelfde vlucht, maar het is niet zo dat we standaard dezelfde diensten draaien.”

Karin: “Dat gaat ook niet zo makkelijk want we worden door het hoofdkantoor ingepland. Elke vlucht vlieg je met een ander team. Transavia is niet zo’n grote club, dus onderling kennen we elkaar allemaal wel. Hierdoor voelen alle collega’s als een tweede familie, met z’n allen delen we het ‘groene hart’. Natuurlijk kunnen Rik en ik een bepaalde vlucht samen aanvragen maar voor ons is het niet nodig om altijd samen te werken. We zien elkaar thuis ook.”

Rik: “Tegenover onze onregelmatige diensten staat veel vrije tijd. Hierdoor hebben we genoeg tijd samen. En soms doen we het wel hoor, samen vliegen, zoals laatst een vlucht naar Dubai. Dan zijn we tijdens de vlucht in de eerste plaats gewoon collega’s maar daarna plakken we er als stel nog lekker een paar dagen op bestemming aan vast.” ▶

‘Een beetje hoogtevrees is juist goed’

Hans (1964) en Karin (1968) runnen samen Glazenwasserij Van Elten en een groothandel in schoonmaakmiddelen. Hoewel het administratieve gedeelte veel tijd vergt, gaan ze 't liefst samen op pad om het echte werk te doen.

Karin: “Het zijn die eerste vijf minuten in de gondel dat we even last hebben van hoogtevrees. Dan gaan we in een speciale ‘bakjeslift’ langs de gevel van het gebouw omlaag en wassen we alle ramen die we tegenkomen, snel en vakkundig. Best spannend, want als je naar beneden kijkt, besef je vaak pas hoe hoog je bent. Gek genoeg went het ook wel weer snel.”
Hans: “Het is niet erg om het eng te vinden. We hebben een team van vijftien man en zelfs de grootste kerels staan vaak een beetje angstig te kijken als ze al een tijdje niet meer in de gondel zijn geweest en opeens weer omlaag moeten. Het klinkt misschien raar, maar daar ben ik blij om. Een beetje hoogtevrees is goed, want daarvoor ben je je bewust van het gevaar en blijf je veilig werken.”

Karin: “Als glazenwasserij werken we voor bedrijven, retailers, zorginstellingen en regionale overheden. Het hoogste gebouw waarvan wij als bedrijf tijdens de gedeeltelijke oplevering de ramen hebben gewassen, is de Zalmhaventoren in Rotterdam. Dit gebouw is nog in opbouw en wordt 215 meter hoog.”

Hans: “Karin en ik werken zowel op kantoor als op locatie. De administratieve rompslomp slurpt ons de laatste tijd wat op, maar als het kan, staan Karin en ik lekker te zemen. Het is zo lekker werk. We kunnen tussendoor uren praten en grapjes maken, dus zo’n dagje op locatie is een heerlijke afleiding.”

Karin: “En we springen vaak in als het druk is. Als de vraag groter wordt of ons personeel vrij heeft, trekken we onze werkkleding aan en gaan we eropuit.”

Hans: “Soms in de gondel of op de ladder, maar af en toe ook op de grond.”

Karin: “Dan pak ik de onderkant en Hans de bovenkant.”

Hans: “We zijn zo’n goed team samen. Meestal hebben we weinig woorden nodig om lekker aan de slag te gaan.”

Karin: “De Zalmhaventoren hebben we zelf overigens nog nooit gedaan samen, maar het JuBi-gebouw (een rijkskantoor waarin de ministeries van Justitie en Veiligheid en Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties gehuust zijn, red.) in Den Haag wel. Deze toren is ‘maar’ 146 meter hoog, dus dat valt qua hoogte reuze mee – vinden wij.”

Hans: “We doen het werk natuurlijk al wat langer. Ik 35 jaar en Karin twintig, dus voor ons is het ons leven.”

Karin: “De glazenwasserij was ook de manier waarop we met elkaar in contact kwamen. Hans lapte de ramen van het appartementencomplex waar ik woonde en ik nodigde hem en de andere glazenwassers altijd uit voor een kop koffie.”

Hans: “Karin en ik waren toen allebei nog getrouwd. Met z’n vieren werden we vrienden van elkaar en na een tijdje besloten we allebei te scheiden. Ook met mijn bedrijf stopte ik. Ik wilde graag met alles opnieuw beginnen, dus Karin nam mijn bedrijf samen met nog een paar anderen over. Na een paar jaar als vertegenwoordiger van schoonmaakartikelen en koerier van medicijnen te hebben gewerkt, merkte ik dat dat het ook niet was. Ik verlangde weer naar mijn werk als glazenwasser en ging voor Karin werken. Pas toen sloeg de vonk tussen ons over. We trouwden in 2007 en sindsdien zijn we samen eigenaar van het bedrijf.”

Karin: “Een fijne combinatie voor ons, want het liefst zijn we 24/7 samen. Irritaties hebben we nooit, we genieten liever van alles wat we meemaken.”

Hans: “Onze mannen werken door heel Nederland, dus als het kan, gaan we gezellig even bij ze kijken en maken we er een leuk dagje uit van. Dat zijn de fijne voordelen van samen een eigen bedrijf runnen.” ▶

‘Samen een berg beklimmen is dé test voor je relatie’

Katja Staartjes (1963) is bergbeklimmer (ze beklom als eerste Nederlandse vrouw de Mount Everest), spreker en coach. Samen met haar man **Henk Wesselius** (1960, ook bergbeklimmer en monteur) gaat ze regelmatig op expeditie.

Katja: “Henk en ik ontmoetten elkaar in 1995 tijdens een georganiseerde klimtocht in Nepal. We beklommen de Mera Peak, een prachtige berg van 6461 meter hoog. Afzonderlijk klommen we beiden al jaren in de Alpen.”

Henk: “De eerste keer dat ik een berg beklom, was echt fantastisch. Niet alleen het klimmen vond ik geweldig, vooral het behalen van de top voelde als een enorme kick.”

Katja: “Voor mij herkenbaar, want het onderweg zijn en het naar een doel toewerken was ook wat mij aansprak in het klimmen en bergwandelen. Het is de ideale manier om letterlijk afstand te nemen van het dagelijks leven en alles weer helder te zien. Het mooie is ook dat je met teamgenoten in korte tijd een intense band opbouwt omdat je in extreme omstandigheden zit en afhankelijk van elkaar bent. Tijdens die eerste tocht samen was er trouwens geen sprake van een romantische klik tussen Henk en mij, het was toen puur vriendschappelijk.”

Henk: “En daarna hebben we elkaar jaren niet meer gezien.”

Katja: “Dat klopt. We kwamen elkaar in 1997 pas weer tegen tijdens een voorbespreking van een Himalaya-expeditie. Opnieuw raakten we aan de praat en omdat ik graag meer zelfstandig met één partner wilde klimmen, besloten Henk en ik in 1998 samen naar de Alpen te gaan. Tijdens die week merkten we dat we een fijne klik hadden. Het bijzondere was dat ik Henk met klimmen direct vertrouwde en ik me volledig op m'n gemak voelde bij hem.”

Henk: “Dat had ik andersom ook bij Katja. Het voelde gewoon goed.”

Katja: “Al snel werden we verliefd op elkaar. Samen een hoge berg beklimmen is dé test voor je relatie en daar slaagden we met vlag en wimpel voor. Inmiddels zijn we samen op vijftien expedities geweest.”

Henk: “Katja en ik zijn zó op elkaar ingespeeld. Dat is heel belangrijk als je samen klimt. Het is nooit zonder gevaar door de extreme kou, ijle lucht, lawines en gletsjerspleten op de route. Ook is er een kans dat je valt of dat je in een storm of dichte mist belandt. Daarnaast loop je tegen je eigen grenzen aan, zoals vermoeidheid of angst. Wij luisteren hier altijd naar. Soms kun je je eroverheen zetten maar als een van ons de situatie te gevaarlijk vindt, keren we om. Soms is het intuïtie. We hebben op 7600 meter, vlak onder de top, weleens rechtsomkeert gemaakt omdat we allebei voelden dat er iets niet klopte. Tijdens de afdaling begon het opeens vreselijk te onwieren. We waren net op tijd weg.”

Katja: “Ja, om je grenzen te verleggen is het belangrijk je eigen limiet te kennen. Ik zeg wel eens: ik ben een voorzichtige klimmer. Dan haal je niet altijd de top maar het is wél de reden dat ik nog leef.”

Henk: “Zeker, gezond terugkomen gaat boven de top.”

Katja: “Precies. Juist vanwege het risico in de bergen hebben wij gekozen voor een leven zonder kinderen. Je kunt niet alles tegelijk.”

Henk: “Gemiddeld doen we één expeditie per anderhalf jaar. Soms gaan we met z'n tweetjes en soms in teamverband. Dan leidt Katja de expeditie en zijn we vooral collega's van elkaar. Het is dan belangrijk dat we professioneel blijven.”

Katja: “We merken natuurlijk wel dat we een stukje ouder worden. Maar de bergsport kun je op elk niveau beoefenen, dat is zo mooi. We hopen nog lang prachtige tochten te kunnen maken die passen bij onze conditie en leeftijd.”

Henk: “Een fraaie huttentocht is voor ons ook prima. Daar genieten we net zo goed van. Als we er maar op uit kunnen!” ■

Meer weten over hun expedities? Katja schreef er vier boeken over: Katjastaartjes.nl

